

tion i denne Sag; jeg troer, at hvis det ikke altid har hævdet sin fulde Indflydelse — som jeg dog ikke paa nogen Maade tør bestynde Thinget for — saa ligger det i ganske andre Grunde.

Hjerring: Det har forundret mig, at den sidste ærede Taler troede, at jeg ikke kunde falde paa at høre Noget uden imod det, som han havde sagt. Hvormegen Vægt jeg end lægger paa den ærede Landstingsmands Mening, saa er der dog ogsaa andre Medlemmer, paa hvis Mening jeg kunde ønske at udøve nogen Indflydelse ved mine Ytringer. Det har forundret mig saa meget mere, som det er ham bekendt, at denne Sag har været Gjenstand for Forhandling i en snevrere Kreds, hvor jeg netop har hørt flere af de Indvendinger, jeg nu har imødegaaet, for ikke at spille Thingets Tid ved at skulle tage Ordet flere Gange i samme Sag. Jeg veed vel, at det ikke er af Ubefædighed, at den ærede Landstingsmand har tillagt sine Ord en saadan Betydning, men netop derfor har det undret mig. Det har ogsaa undret mig at høre, at jeg skulde have polemiseret mod, Gud veed hvem, imod Folkethinget, mod Folkethingets Finantsudvalgs Ordfører o. s. v. Jeg har tværtimod sagt, at jeg ikke vilde polemisere. Vilde jeg have polemiseret, kan han være forfikkret om, at jeg skulde have taget ganske anderledes fat paa Sagen. Det gjorde mig meget ondt at høre, fordi jeg sætter megen Priis paa den ærede Landstingsmands Ytringer, at han vilde see en Insinuation i mine Ytringer. Om han ogsaa vilde troe, at jeg havde kunnet bruge Insinuationer imod de Personer, jeg staaer i et mindre godt politisk Forhold til, saa kunde den ærede Landstingsmand jo dog være forvisset om, at det ikke kunde falde mig ind at bruge Insinuationer mod de mange Medlemmer af Folkethinget, som jeg har den største personlige Agtelse for og staaer i personligt venskabeligt Forhold til. Der er Ingen af dem, der har luffet Munden op i denne Sag; men hvorledes skulde de have tiet i denne Sag, hvis historiske Stilling Alle kjende, naar det ikke var ved en ligefrem Uagtksomhed, at de ikke have sat sig imod denne Paragraph. Jeg maa tillade mig

at tilføie et Par Ord med Hensyn til den høitærede Ministers Bemærkninger. Han sagde, at der ikke var en væsentlig Forskjel paa Landstingets finantsielle Stilling i Henhold til Grundlovsudkastet og til de Paragrapher, der findes i Grundloven. Den høitærede Minister bemærkede, at Forskjellen kun var den, at efter Udcastet skulde Folkethinget vælge 2 og Landstinget 1 Revisor. Det er ikke den eneste Forskjel; thi efter Udcastet skulde Statsregistret kun forelægges for Folkethinget, ikke for Landstinget, og dette er en anden og meget væsentlig Forskjel. Jeg har anført et uomstødeligt Factum, at det daværende Ministerium og Rigsforsamlingen ikke vilde gaae ind paa Grundlovsudkastets finantsielle Bestemmelser, og jeg havde selvtrede udførlige Forhandlinger herom med den daværende Finantsminister. Dersom man vil gennemlæse den grundlovgivende Rigsdags Forhandlinger, vil man see, at der fra alle Sider blev gjort Indsigelser imod den Landstinget tiltænkte Stilling i finantsielle Sager. Denne sees ikke blot deraf, at Landstinget kun skulde vælge een Revisor, men den sees af hele Tonen i Bestemmelserne; navnlig den sidste Bestemmelse om Statsregistret viser aabenbar en Tendens til at antyde, at det egentlig kun er Folkethinget, der har med finantsielle Sager at gjøre (I den rigsmi- nistren: Ikke den sidste!). Den høitærede Minister hittede dernæst, at de to Thing skulde bestrebe sig efter Samvirken. Jeg troer ikke, at man skal bestynde Landstinget for, at det ikke giver efter i alle de Spørgsmaal, hvor det med Rimelighed kan siges, at det bør give efter; det er i det Mindste min Overbeviisning, at Landstinget viser en priisværdig Bestrebelse i denne Henseende. Jeg skal hverken polemisere eller insinuere, men overlade til Enhver at bedømme, hvorvidt den samme opmærksomme Imødekommen udvises paa et andet Sted. Den høitærede Minister talte om, at der her i denne Sag ikke var en passende Leilighed til at heise Krigsbanneret. Det forekommer mig, som den høitærede Minister her kommer lidt vel sildigt. Skulde der være Tale om at heise Krigsbanneret, saa forekommer det mig, at det rette Punkt til at gjøre denne Bemærkning var den Gang, der ved denne Sags